

St. prp. nr. 63.

(1971—72)

Om samtykke til ratifikasjon av en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, undertegnet 3. desember 1971, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, med tilhørende noteveksling

Tilrådning fra Utenriksdepartementet av 10. desember 1971, godkjent ved Kronprinsregentens resolusjon samme dag

(Foredratt av statsråd Per Kleppe)

Sammendrag:

Den 3. desember 1971 ble det undertegnet en ny overenskomst mellom Norge og Amerikas Forente Stater om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue. Det ble samtidig foretatt en noteveksling vedrørende internasjonal skips- og luftfartsvirksomhet.

Den nye overenskomst vil avløse en tidligere skatteavtale av 13. juni 1949 med senere tilleggsavtale av 10. juli 1958.

Den nye overenskomst bygger i hovedprinsippene på det mønster for skatteavtaler som er utarbeidet av Organisasjonen for Økonomisk Samarbeid og Utvikling (OECD).

Den 13. juni 1949 ble det inngått en avtale mellom Norge og Amerikas Forente Stater om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til inntekt. Avtalen ble senere supplert med en tilleggsavtale av 10. juli 1958.

Endringer i de to lands skattelovgivning, og utviklingen på enkelte andre områder siden skatteavtalen ble inngått, gjorde det ønskelig å få i stand en ny avtale.

På norsk initiativ ble det derfor vinteren 1970 innledet forhandlinger mellom de to land. Den norske forhandlingsdelegasjon, oppnevnt av Utenriksdepartementet, besto av ekspedisjonssjef A. Scheel, formann, byråsjef Stener A. Hanson og konsulent Tove Friis-Petersen, alle Finansdepartementet. Forhandlingene, som ble innledet i Was-

hington i mars 1970, fortsatte i Oslo i juni 1970 og ble sluttført i Washington i januar 1971. De ledet til enighet om et utkast til ny skatteavtale med tilhørende noteveksling. Det er senere ved korrespondanse foretatt en rekke endringer av redaksjonell karakter.

Overenskomsten ble undertegnet i Oslo 3. desember 1971. Fra norsk side undertegnet utenriksminister Andreas Cappelen i henhold til fullmakt gitt ved kgl. res. av 3. september 1971.

Det er forutsetningen at den nye skatteavtale første gang skal ha virkning for inntekt som erverves i 1971 og for formue som utlignes i 1972. Under forhandlingene om den nye skatteavtalen ble det tatt hensyn til det mønster for skatteavtaler som i 1963 ble utarbeidet av Organisasjonen for Økonomisk Samarbeid og Utvikling (OECD).

Overenskomsten på norsk og engelsk med tilhørende noteveksling følger som trykt vedlegg til denne proposisjon.

Overenskomsten er inndelt i 7 kapitler og omfatter 32 artikler.

Til de enkelte artikler skal bemerkes:

Kapittel I (artikkel 1) har bestemmelser om overenskomstens anvendelsesområde.

I likhet med skatteavtalen av 1949, omfatter den nye avtalen bare de amerikanske inntektsskatter som utskrives av den føderale regjering. For Norges vedkommende omfatter avtalen både statlig og kommunal inntektskatt samt formuesskatt, selv om slik skatt ikke blir utskrevet i USA.

Vedlegg: Overenskomstens norske og engelske tekst med tilhørende noteveksling.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse.

Kapittel II (artiklene 2—4) inneholder definisjoner av forskjellige ord og uttrykk som forekommer i avtalen.

Det følger av artikkel 2, pkt. (1) (b) (ii), i den nye avtale — i likhet med andre skatteavtaler som Norge har inngått — at den ikke skal få anvendelse for Svalbard, Jan Mayen og de norske besittelser utenfor Europa. Etter vedtagelsen av den norske lovgivning om kontinentalsokkelen, inneholder nyere skatteavtaler på den annen side i alminnelighet bestemmelser om at definisjonen av «Norge» skal omfatte den norske del av kontinentalsokkelen. En slik bestemmelse er også fastsatt i den nye avtalen med USA, likesom en tilsvarende bestemmelse for USA er inntatt i artikkel 2, pkt. (1) (a) (ii).

De øvrige definisjoner i artikkel 2 følger stort sett det mønster for slike avtaler som i 1963 ble utarbeidet av Organisasjonen for Økonomisk Samarbeid og Utvikling (OECD).

Artikkel 3 har bestemmelser om skattemessig bopel og fastsetter i pkt. (1) definisjoner for henholdsvis «person bosatt i Norge» og «person bosatt i De Forente Stater». Artikkelens pkt. (2) fastsetter nærmere regler om hvorledes det skal forholdes når en fysisk person etter reglene i pkt. (1) er bosatt i begge stater.

Artikkel 4 inneholder definisjon av uttrykket «fast driftssted». Denne definisjon er viktig fordi den danner rammen for skattlegging i henhold til reglene i artikkel 5 om fortjeneste ved forretningsvirksomhet.

Kapittel III (artiklene 5—20) inneholder bestemmelser som har til formål å hindre dobbeltbeskatning av forskjellige former av inntekt, dvs. at en skattyter blir skattlagt i begge stater av den samme inntekt.

Artikkel 5 inneholder regler om skattlegging av fortjeneste ved forretningsvirksomhet som et foretagende hjemmehørende i den ene stat utøver i den annen stat. Artikkel 5 inneholder hovedprinsippene for selve ansettelsen av fortjenesten som skriver seg fra det faste driftssted. Pkt. (1), som er basert på OECD's mønsterartikkel, slår fast at den beskatningsrett som kan utøves i den stat hvor det faste driftssted ligger, er begrenset til fortjeneste «som kan tilskrives det faste driftssted». Ifølge den någjeldende skatteavtale kan derimot den sistnevnte stat skattlegge enhver fortjeneste «som foretaket ervervet fra kilder innenfor denne stat», forutsatt at foretaket har et fast driftssted der, men uansett om fortjenesten har noen tilknytning til den virksomhet som foretaket utøver gjennom sitt faste drifts-

sted. Artikkelen gir i pkt. (5) en definisjon av uttrykket «næringsvirksomhet», som bl. a. omfatter utleie av kinematografiske filmer, mens inntekt ved slik virksomhet i de fleste andre skatteavtaler anses som royalties. Videre er det i pkt. (6) fastsatt regler som tar sikte på å klargjøre hvorledes uttrykket «næringsinntekt» skal forstås og angir de omstendigheter som blir å tillegge betydning ved avgjørelsen av hvorvidt en fast eiendom eller rettighet har tilknytning til et fast driftssted.

Artikkel 6 gir regler om skattlegging av fortjeneste ved internasjonal skipsfart- og luftfartsvirksomhet. I likhet med den någjeldende skatteavtale er beskatningsretten tillagt den stat hvor den som driver virksomheten er bosatt. Når den som driver slik virksomhet er bosatt i USA, er skattefriheten i Norge betinget av at skipet eller luftfartøyet er registrert i en av de to stater eller i en stat hvor slik inntekt er unntatt fra beskatning i henhold til en skatteavtale inngått med Norge, jfr. artikkelens pkt. (1). Når på den annen side virksomheten drives av en person som er bosatt i Norge, er det — etter ønske fra norsk side — ikke fastsatt noen tilsvarende betingelse om hvor skipet eller luftfartøyet skal vært registrert når det gjelder skattefriheten i USA, jfr. pkt. (2). Denne bestemmelse er tatt med av hensyn til Det Norske Luftfartselskaps deltagelse i konsortiet Scandinavian Airlines System (SAS). Den noteveksling som ble foretatt samtidig med at skatteavtalen ble undertegnet, inneholder 4 avsnitt som alle gjelder beskatningen av internasjonal skipsfarts- og luftfartsvirksomhet. Det fremgår av avsnitt (1) i noten at inntekt ved bruk av transportbeholdere (containers) — også ved transport til lands — skal anses som inntekt i relasjon til artikkel 6 og derfor bare være skattbar i den stat hvor den som oppbeholder inntekten er bosatt. Det samme gjelder inntekt ved leie av skip eller luftfartøy etter nærmere regler i avsnitt (2). Videre har avsnitt (3) bestemmelser om at beskatningsretten skal fordeles mellom de to land når skipsfarts- eller luftfartsvirksomhet drives av et interentskap (ansvarlig selskap, kommandittselskap eller stille selskap) hvor en eller flere av interessentene er bosatt i den ene stat og en eller flere i den annen stat. Endelig inneholder avsnitt (4) i noten regler som ikke bare berører de norske, men også de danske og svenske interesser i Scandinavian Airlines System. Siden 1946 har dette konsortium drevet sin salgsvirksomhet i USA gjennom et særskilt amerikansk aksjeselskap, Scandinavian Airlines System, Inc. som er registrert i New York, N.Y. Den amerikanske delegasjon gikk

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse.

allikevel med på å anse enhver inntekt som oppbæres av SAS, Inc. (særlig salgssprovisjon) for å være konsortiets SAS's egen inntekt, som derfor bare kan skattlegges på de deltagende norske, danske og svenske selskapers hender.

Artikkel 7 omhandler beskatningen av foretagender som har fast tilknytning til hverandre. Bestemmelsen gjelder assosierte selskaper, dvs. moderselskaper og datterselskaper samt selskaper under felles kontroll og ledelse og går ut på at ligningsmyndighetene i begge stater kan ta opp til behandling spørsmål om revisjon av regnskapene hvis disse på grunn av uvanlige forretningsvilkår ikke viser den faktisk skattbare inntekt som er oppstått i vedkommende stat.

Artikkel 8 gjelder beskatning av dividender som blir utdelt av et selskap hjemmehørende i den ene av statene (kildestaten) til en aksjonær bosatt i den annen stat (bostedsstaten). Skattesatsene er tildels endret i forhold til den tilsvarende regel i den någjeldende skatteavtale. Ifølge artikkelens pkt. (2) skal det oppkreves en skatt på 15 % i kildestaten. Denne skattesats reduseres til 10 % når mottageren er et selskap som innehar minst 10 % av de stemmeberettigede aksjer i det selskap som utdeler dividendene. Fra amerikansk side fant man ikke å kunne imøtekomme et norsk ønske om at kildeskatten i begge tilfelle skulle fastsettes til 15 %. Den dobbeltbeskatning som fremkommer ved at dividender både kan skattlegges i bostedsstaten, jfr. pkt. (1) og i kildestaten, jfr. pkt. (2), unngås ved reglene i artikkel 23, som vil bli kommentert nedenfor.

Beskatningen av renter er omhandlet i artikkel 9. Slike inntekter skal som hittil bare kunne skattlegges i den stat hvor den skattepliktige er bosatt.

Artikkel 10 gjelder beskatningen av royalties. Disse inntekter skal som hittil bare skattlegges i den stat hvor den som oppbærer dem er bosatt. Definisjonen av uttrykket «royalties» i artikkelens pkt. (2) avviker fra det vanlige mønster, idet vederlag for opphavsrettigheter til kinematografiske filmer m. v. er unntatt og anses som forretningsinntekter. Slike vederlag skattlegges derfor etter reglene i artikkel 5 — jfr. definisjonen av uttrykket «næringsinntekt» i artikkelens pkt. (6) (a). Uttrykket «royalties» er etter artikkel 10, pkt. (2) (b), utvidet til å omfatte salgsgevinster når vederlaget for vedkommende rettighet som overdras, er gjort betinget av produktiviteten, bruken eller rådheden med hensyn til rettigheten.

Inntekt av fast eiendom er særskilt omhandlet i artikkel 11. Etter samtlige skatteavtaler som Norge har inngått skattlegges slike inntekter i den stat hvor eiendommen ligger. Dette er også fastsatt i den foreliggende avtale. Det er uttrykkelig bestemt at renter av gjeldsfordringer som er sikret ved pant i fast eiendom, skattlegges etter de regler som er fastsatt om renter i artikkel 9. En tilsvarende presisering er gjort med hensyn til royalties av en rettighet vedrørende drift av bergverk, stenbrudd eller andre naturforekomster. Uansett om denne rettighet er sikret ved pant i fast eiendom, skattlegges royalties etter reglene i artikkel 10.

Artikkel 12 omhandler beskatningen av formuesgevinst. Den någjeldende skatteavtale inneholder ingen særskilt artikkel om beskatningen av formuesgevinst. I artikkel 12, pkt. (1) (a) er det fastslått at gevinst ved salg av fast eiendom kan skattlegges i den stat hvor eiendommen ligger. En tilsvarende regel er fastsatt for gevinst ved avhendelse av eiendom som direkte er knyttet til den forretningsvirksomhet som utøves gjennom et fast driftssted, jfr. pkt. (1) (b). Videre er det fastsatt i pkt. (1) (c) (i) en lignende beskatningsregel vedrørende gevinst ved salg av eiendom som er knyttet til en fast forretningsinnretning som drives av en fri yrkesutøver bosatt i den annen stat. Gevinst ved salg av skip eller luftfartøyer som anvendes i internasjonal fart, skattlegges bare i den stat hvor den som driver virksomheten er bosatt, jfr. pkt. (2).

Det ble ved Høyesteretts dom av 8. mai 1961 fastslått at skatteavtalen av 1949 ikke var til hinder for at en person bosatt i USA kunne skattlegges etter de norske regler om beskatning av «selgende gruppe», jfr. skattelovene av 1911 § 54 (§ 46), begges 2. ledd, sammenholdt med § 15 (§ 10), begges 1. ledd, bokstav c. USA har, liksom andre stater som Norge har inngått skatteavtaler med motsatt seg at Norge kan gjennomføre den her nevnte beskatning uten begrensning. Ifølge artikkelens pkt. (3) kan derfor beskatning av «selgende gruppe» kun foretas når det dreier seg om en fysisk person bosatt i USA som eier minst 25 % av aksjekapitalen i vedkommende norske selskap, forutsatt at vedkommende aksjonær har vært bosatt i Norge på noe tidspunkt i løpet av de fem år umiddelbart forut for den tid salget av aksjene finner sted.

Reglene i artikkel 13 gjelder beskatningen av inntekt ved selvstendige personlige tjenester (fritt yrke). Slike inntekter skattlegges i den stat hvor den frie yrkesutøver er bosatt, men i den stat hvor

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse.

han oppholder seg dersom oppholdet overstiger 183 dager i løpet av inntektsåret, jfr. pkt. (2) (a). Hvis han imidlertid i minst 183 dager i løpet av inntektsåret opprettholder en fast forretningsinnretning i den annen stat, kan den del av inntekten som kan tilskrives vedkommende faste forretningsinnretning, skattlegges i denne stat, jfr. pkt. (2) (b).

Særregelen i artikkel 13, pkt. (2) (c), gjelder frie yrkesutøvere som opptrer til underholdning for almenheten. Inntekt ved slik virksomhet kan skattlegges i den stat hvor vedkommende kunstner opptrer, men bare når hans opphold der overstiger 90 dager i løpet av inntektsåret eller den godtgjørelse som han mottar, i løpet av et slikt år overstiger \$ 3.000 eller motverdien i norske kroner.

Lønnsinntekter er omhandlet i artikkel 14. I overensstemmelse med OECD's mønster fastslår artikkelens pkt. (1) at slike inntekter skal skattlegges i den stat hvor lønsmottageren er bosatt, med mindre lønsarbeidet utføres i den annen stat. Pkt. (2) inneholder en avvikelse fra denne bestemmelse på nærmere angitte betingelser. Den någjeldende skatteavtale inneholder en regel om skattefrihet for godtgjørelse inntil et beløp på \$ 10.000 under kortvarige opphold i den stat hvor arbeidet utføres. Noen tilsvarende bestemmelse er ikke fastsatt i den nye skatteavtale.

Ifølge artikkelens pkt. (3) skal arbeidsgodtgjørelser som utredes til sjømenn og flymannskap skattlegges i den stat hvor den som driver virksomheten er hjemmehørende. Det samme gjelder lønn som betales til arbeidstager ved fiske i åpen sjø. Det forutsettes dog at lønsmottageren tilhører skipets eller luftfartøyets faste mannskap.

Reglene i artikkel 15 tar sikte på å fremme det kulturelle samkvem mellom de to stater ved at det fastsettes en begrenset skattefrihet i den stat hvor lærere og forskere midlertidig oppholder seg for å utøve sin virksomhet.

Beskatning av studenter og lærlinger er omhandlet i artikkel 16, som på bestemte, angitte vilkår fastslår en begrenset skattefrihet i den stat hvor studenten eller lærlingen oppholder seg i utdannings- eller opplæringsøyemed.

Artikkel 17 regulerer lønn og pensjon oppjent i offentlig tjeneste. Beskatningsretten tillegges den stat som forestår utbetalingen. Regelen er gjort betinget av at vedkommende fysiske person er borger av den stat som foretar utbetalingen.

Artikkel 18 gjelder private pensja-

ner, underholdsbidrag, livrenter og barnebidrag. De tre førstnevnte former for inntekt skal etter artikkelens pkt. (1) og (2) bare kunne skattlegges i den stat hvor mottageren er bosatt. Dette gjelder således også underholdsbidrag som etter gjeldende amerikanske regler er undergitt kildeskatt med 30 %. Barnebidrag til underhold av mindreårige barn blir derimot unntatt fra beskatning i den stat hvor vedkommende er bosatt, jfr. pkt. (3).

Artikkel 19 gjelder sosiale trygdeytelser. Disse kan bare skattlegges av den stat som forestår utbetalingen, uansett mottagerens statsborgerskap.

Investerings- og holdingselskaper er omhandlet i artikkel 20. For disse selskapers vedkommende er det på nærmere angitte betingelser gjort unntak fra avtalens øvrige regler, slik at de ikke umiddelbart tilkommer de skattemessige fordeler som er fastsatt vedrørende dividender, renter, royalties eller formuesgevinst.

Kapittel IV gjelder formuesbeskatningen (artikkel 21).

Reglene går ut på at formuesbeskatningen kan gjennomføres i den stat som er tillagt beskatning av inntekter som har tilknytning til vedkommende aktivum; for aksjers vedkommende i den stat hvor aksjonæren er bosatt.

Kapittel V, alminnelige bestemmelser, omfatter 22—24.

Artikkel 22 omfatter en rekke alminnelige skatteregler. Det fremgår således av artikkelens pkt. (1) at en person bosatt i en av statene kan skattlegges av den annen stat av enhver inntekt fra kilder i denne stat og — med de begrensninger som er fastsatt i skatteavtalen — bare av slik inntekt. Videre er det fastsatt i pkt. (2) at skatteavtalens regler ikke skal tolkes slik at de på noen måte gjennomfører noen innskrenkning i de skattelettelser eller skattefritagelser m. v. som gjelder i henhold til lovgivningen i den stat som har adgang til å pålegge skatten. Videre gir pkt. (3) uttrykk for det prinsipp — som også gjelder etter den nåværende skatteavtale — at USA kan skattlegge sine statsborgere «som om denne overenskomst ikke hadde trådt i kraft».

Artikkel 23 gjelder fremgangsmåten til unngåelse av dobbeltbeskatning. I henhold til artikkel XIV i skatteavtalen av 1949 anvender begge stater det såkalte «credit»system til unngåelse av dobbeltbeskatning. Dette innebærer i korte trekk at den stat hvor skattyteren er bosatt kan ta med ved beskatningen enhver inntekt som er skattbar etter lovgivningen i denne stat og som ikke

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse.

uttrykkelig er unntatt i skatteavtalen, mot at det blir innrømmet fradrag i den skatt som utlignes for skatt betalt av den samme inntekt i den annen stat. USA har etter vanlig praksis og bestemmelser i amerikansk skattelovgivning bibeholdt dette system også i den nye avtale, jfr. artikkel 23, pkt. (1). Derimot medfører den nye avtale den endring for Norges vedkommende at Norge går over til å anvende det såkalte fordelingsystem. Dette innebærer at inntekter og formue som USA er berettiget til å skattlegge, skal holdes utenfor beskatningen av samme inntekt og formue i Norge. Når det er fastsatt i avtalen at enkelte inntekter, således dividender og inntekter som tilfaller amerikanske statsborgere som er bosatt i Norge, kan skattlegges i begge stater, anvendes også Norge «credit»-systemet, jfr. pkt. (2) (b).

Artikkelens pkt. (2) (c) inneholder en særregel om beskatningen av et norsk selskap som mottar dividender fra et amerikansk selskap. Når det norske selskap innehar minst 10 % av aksjekapitalen i det amerikanske selskap, skal det ved beskatningen av dividendene innrømmes et forholdsmessig fradrag for det skattebeløp som det amerikanske selskap har betalt av det overskudd hvorav dividendene er utdelt dvs. for tiden 22 % av selskapets hele overskudd og ytterligere 26 % (tils. 48 %) av den del av dette som overstiger \$ 25.000. Det fradrag ved statsskatteligningen som det norske selskap kan kreve for utdelte dividender, jfr. § 8 i lov nr. 71 av 19. juni 1969, skal på den annen side reduseres med nettobeløpet av dividender som selskapet mottar fra USA.

Artikkel 24 inneholder detaljerte regler om fra hvilken kilde den enkelte skriver seg og er av særlig betydning ved praktiseringen av det amerikanske «credit»-system i henhold til artikkel 23, pkt. (1), og amerikansk skattelovgivning.

Kapittel VI (artiklene 25—30) inneholder enkelte særlige bestemmelser.

Dette gjelder regler om ikke-diskriminering (artikkel 25), diplomatiske og konsulære tjenestemenn (artikkel 26), fremgangsmåten ved inngåelse av gjensidige avtaler (artikkel 27), utveksling av opplysninger (artikkel 28), bistand ved innfordring (artikkel 29) og territorial utvidelse (artikkel 30).

Artikkel 25 foreskriver i pkt. (2) bl. a. at beskatningen av et fast driftssted som en person bosatt i en av statene, har i den annen stat, ikke skal være mer tyngende enn den som

pålegges en person bosatt i den sistnevnte stat som utøver samme virksomhet. Etter norsk ønske er det i pkt. (7) i artikkel 25 tatt inn en bestemmelse for å klargjøre beskatningsmåten av et fast driftssted som eies av et selskap i den annen stat. Reglene er motivert av den fradragsrett ved statsskatteligningen for utdelte dividender, som ble gjennomført for norske aksjeselskaper ved skattereformen i 1969. Det følger av den nevnte regel at det er oppnådd en fullstendig likestilling i beskatningsmessig henseende mellom et fast driftssted i Norge som tilhører et amerikansk selskap og et norsk datterselskap hvor amerikanske aksjonærer innehar minst 10 % av aksjekapitalen. Dette gjelder også adgangen til å kreve kildeskatt etter reglene i artikkel 8 av den del av overskuddet av det faste driftssted i Norge som det amerikanske selskap utdeler som dividender til sine aksjonærer.

I artikkel 25, pkt. (4) er det fastslått at det ikke er i strid med bestemmelsen om ikke-diskriminering at det gis skattelettelse til norske statsborgere og personer med norsk innfødsrett som bosetter seg i Norge etter reglene i skattelovene av 1911 § 22 (§ 17), begges 2. ledd.

Kapittel VII (artiklene 31 og 32) inneholder sluttbestemmelsene. Etter artikkel 31, pkt. (1), er det forutsetningen at den nye avtale skal tre i kraft 2 måneder etter at ratifikasjonsdokumentene er blitt utvekslet og at den første gang skal ha virkning for det inntektsår som begynte på eller etter 1. januar 1971 og for så vidt angår kildeskatt av dividender, for beløp som utbetales etter ikraft-tredelsen.

Ifølge artikkel 32 kan den nye skatteavtale oppsies med 6 måneders varsel, dog slik at den skal være i kraft i minst 5 år.

Spørsmål om ratifikasjon av overenskomsten har vært forelagt for Finansdepartementet, som har anbefalt at ratifikasjon finner sted.

Utenriksdepartementet slutter seg til Finansdepartementets standpunkt.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om samtykke til ratifikasjon av en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, undertegnet 3. desember 1971, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, med tilhørende noteveksling.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse.

Vi **OLAV**, Norges Konge,

gjør vitterlig:

Stortinget blir innbudt til å fatte vedtak om samtykke til at Norge ratifiserer en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Amerikas Forente Stater, undertegnet 3. desember 1971, om unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, med tilhørende noteveksling.

Tilråding fra Utenriksdepartementet ligger ved i avtrykk.

Gitt på Oslo slott 10. desember 1971.

Under rikets segl

Under Hans Majestet Kongens fravær

HARALD

(L. S.)

Trygve Bratteli

Finn Midtskaug